

ЗАЛИШАЄТЬСЯ САМА СОБОЮ

Останнім часом рідко перетинаються наші стежки з ювіляркою Людмилою Ніколаєвською. А колись активно співпрацювали після телепередачі «Камертон душі» у 1993 році. Тоді журналістка помітила мою першу книгу «Заворожи мене». Ми зустрічались у творчому об'єднанні «Степ», іноді в жіночому культурно-просвітницькому товаристві «Жменя», літературному клубі «Євшан», клубі творчих пенсіонерів «Женьшень». Запрошуючи туди відомих і маловідомих творчих людей, я вивчала їх здобутки, писала про них. Найяскравіших особистостей радила Людмилі запросити на «Камертон». Для створення передачі вона зі своїми колегами знаходила гарні місця в степовій природі, добирала чудову музику.

Писала я про кожну книгу Ніколаєвської, навіть одну пародію утнула. А ще провела разом із Людиною мамою останній місяць її життя. Жінка багато розповіла про свій родовід, а я все те опублікувала на пам'ять Людмилиному синові, теж тележурналісту Віталію та внучці Світлані, поетесі, якій згодом упорядкувала першу книжку.

Озираючись на 1997 рік, коли відгукнулась у «Кіровоградці» на книжкову прем'єру Людмили Ніколаєвської статтею з назвою-цитатою «Життя – то чекання добра», співставляю-порівнюю її поезію, написану чверть століття тому, і теперішню. Бачу стабільність почерку, тем, стилю і новизну – в ювілейній, виданій цього року, до 80-річчя авторки, збірці «Жизнь – неоконченная повесть». Перша книга поетеси «На грани зла и доброты» вийшла за редакцією Василя Бондаря у 1996 році. За два роки до того я звернулась до чоловіків-письменників з проханням зробити огляд жіночої поезії для літсторінки «Стежина». Але довелось озиратись на нас самотійно.

Давайте згадаємо перших: Олену Журливу, Людмилу Коростіну, Клавдію Башликову, Тамару Журбу. У 90-х з'явилися книжки Ярослави Бабич, Катерини Горчар, Любові Баранової, Оксани Степаненко, Галини Шпудейко, Наталії Купчинської, Світлани Дворнік, Поліни Коган, Віри Яшан, Валентини Кондратенко і вашої покірної слуги. Я тоді порівнювала: з одними Людмила Ніколаєвська схожа двомовністю, з іншими – ніжними пейзажами, інтелектуальністю, культурою мови і почуттів. У «Степу», керованому Віктором Погрібним, який і відкрив широкому загалу поезію Ніколаєвської, відбулась прем'єра книги за участі нашого відомого земляка, поета з Канади Яра Славутича. Він, не схильний до російськості, похвалив авторку, навіть не прийняв у дар, а купив її першу збірку.

Через 15 років після першого ефіру «Камертона душі», в літературно-меморіальному музеї І. К. Карпенка-Карого проходив творчий вечір Людмили Ніколаєвської, на якому були присутні близько двох десятків героїв передач різних років. Вони вітали поетесу і тележурналістку, сумуючи за тим, що «Камертон», проживши 18 років, припинив своє існування за браком коштів. На той час авторка і засновниця передачі стала вже й авторкою чотирьох книг. Розкішними були подарунки: від Михайла Бойка – вишиваний рушник, від художниці Ірини Шестакової – «художній» торт, а від педагогів Горових – мистецький коровай. Композитори Павло Гарбар, Ніна Бредихіна, Наталія Українцева, Олександр Решетов віддячили їй на музейному вечорі десятком ліричних пісень.

Член НСЖУ Людмила Ніколаєвська віддала журналістиці більше сорока років. Поезії ж продовжує віддавати життя.

На жаль, я не була на ювілейній презентації. Збірка вийшла у видавництві «ІМЕКС» під редакцією Олександра Архангельського, з післямовою Ольги Полевіної та ілюстраціями Світлани Ігнат'євої. Дизайн обкладинки Ірини Правдіної. Чуйну передмову-подяку своїй рідні за любов і меценатство «Ещё крепки святые узы...» написала сама авторка. Її двоюрідний брат Віктор Ніколаєвський допоміг видати і цю, і попередню книгу «Над седым, как лунь, Ингулом». Нова книга подарована також у літературний музей.

Для молодих читачів нагадаю біографію поетеси. Народилася на Одещині у вересні 1941 року, під час Другої світової війни. Педагогічний вуз закінчила у Черкасах, а все життя працювала на Кіровоградщині. Нагороджена «Золотою медаллю української журналістики», друкувалася в журналах «Степ» і «Поріг», в антології «Євшан». У короткому інтерв'ю авторка сказала, що «Жизнь – неоконченая повесть» – двомовна книга вибраного з додаванням нового – вінків сонетів, казок і прози, спогадів.

Читаю книгу і впізнаю давню приятельку: у високій живописній поезії, у спогадах про колег і сім'ю, радію новому жанру – вінкам сонетів. З розділу дитячих творів, віршів, віршованої і прозових казок може вийти гарна дитяча (ілюстрована!) книжка. У цьому напрямку вона відкрилася по-новому, залишаючись вірною собі у поетичному сприйнятті і відображенні життя, повного радості, тривоги, успіхів і пам'яті про найкраще.

Антоніна Корінь, науковець
літературно-меморіального музею
І.К. Карпенка-Карого
міста Кропивницького

Опубліковано:
газета «Наше місто і село», № 41 від 14.10.2021